

Arrest

nr. 48 806 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, loco advocaat V. NEERINCKX, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Rahovicë (Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit.

U heeft Servië verlaten omdat uw zoon, B.(...), te kampen heeft met zware gezondheidsproblemen. Toen uw zoon drie maanden oud was, kreeg hij hoge koorts. Jullie brachten hem naar het ziekenhuis van Preshevë, maar daar werden jullie weggestuurd omdat men daar de middelen niet had om hem te behandelen. Daarop brachten jullie hem naar het ziekenhuis van Gjilan (Kosovo), waar hij drie dagen werd opgenomen vooraleer hij werd hij overgebracht naar het ziekenhuis van Prishtinë (Kosovo). Daar zou hij twee jaar blijven. Uw zoon kreeg er medicatie tegen epilepsie. Toen uw zoon ongeveer 2,5 à 3 jaar was, zes maanden na zijn ontslag uit het ziekenhuis van Prishtinë, zagen jullie dat hij krampen kreeg. Jullie brachten hem naar het ziekenhuis van Vranje, waar hij werd doorverwezen naar het ziekenhuis van Niš. Daar moest hij zes weken blijven. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis van Niš bracht u uw zoon naar het ziekenhuis van Belgrado voor verdere onderzoeken. Daar vertelden de artsen u dat hij drie testen moest ondergaan. U kon slechts één van deze testen, met name een scan, betalen en ging hiervoor in mei 2005 met uw zoon naar het ziekenhuis van Skopje (Macedonië). Nadien ging u

regelmatig, om de zes maanden, met uw zoon op controle naar het ziekenhuis van Niš. In de loop van de jaren zou de gezondheidstoestand van uw zoon iets verbeteren.

U kunt niet zeggen dat uw zoon niet werd behandeld in Servië, maar niettemin bent u niet tevreden over de medische zorgverlening. U verklaarde dat hij geen afdoende medische behandeling kreeg omwille van zijn etnische origine. Zo hebben de artsen die u raadpleegde in Servië volgens u een verkeerde diagnose gesteld, met name epilepsie, terwijl uw zoon volgens de artsen die u hier in België consulteerde geen epilepsie zou hebben. Ook werden bepaalde testen niet uitgevoerd. U vroeg of ze niet meer testen konden doen, maar volgens de artsen in het ziekenhuis van Belgrado konden ze niet meer doen voor uw zoon omdat ze daar niet over de nodige middelen beschikten. In 2007 werd uw zoon vanuit Belgrado voor verder onderzoek doorverwezen naar een dokter in het militaire ziekenhuis. U nam telefonisch contact op met deze arts, maar uit geldgebrek ging u er niet heen. U en uw echtgenoot hadden immers geen werk in Servië. Jullie waren beiden ingeschreven bij het arbeidsbureau. Uw gezin kreeg een sociale uitkering van 130 euro per maand. Volgens de artsen in Servië had uw zoon nood aan een speciale school en aan fysiotherapie, maar u kon dit niet betalen. Bovendien moest uw zoon voor deze fysiotherapie helemaal naar Bujanovc. U slaagde erin hem éénmaal gedurende twee weken naar Bujanovc te sturen, maar dit volstond niet. Uw zoon heeft nood aan meer regelmatige behandelingen.

U diende nooit klacht in tegen de volgens u gebrekkige medische hulpverlening in Servië uit angst dat de situatie nog zou verergeren.

Aangezien een arts in Servië u vertelde dat uw zoon in het buitenland beter behandeld zou kunnen worden, vertrok u in februari 2010 samen met uw kinderen met de bus vanuit Servië naar België.

Uw echtgenoot bleef achter in Servië omdat hij niet genoeg geld had om ook naar hier te reizen en omdat hij zijn paspoort niet geregeld kreeg.

U kwam hier op 20 of 21 februari aan en diende op 22 februari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Servisch paspoort, uitgereikt te Vranje op 30 januari 2010, uw Servische geboorteakte, afgeleverd te Preshevë op 29 oktober 2009, uw huwelijksakte, afgeleverd te Miratovac op 29 oktober 2009, de Servische paspoorten en geboorteaktes van uw kinderen B(...), F(...) en S(...), een brief van uw voormalige werkgever "Grafofleks", d.d. 20 maart 2010, waarin wordt bevestigd dat u van 2 februari 1990 tot 1 mei 1999 bij dit bedrijf was tewerkgesteld, uw werkboekje, d.d. 18 augustus 1986, uw registratiebewijs als werkzoekende bij het nationale arbeidsbureau, d.d. 26 januari 2001, een document van het Centrum voor Sociale Zaken van de gemeente Preševo (Preshevë) betreffende de toekenning van een sociale uitkering, d.d. 17 maart 2008, en ten slotte verschillende medische attesten uit Servië, Kosovo, Macedonië en België met betrekking tot de gezondheidsproblemen van uw zoon B(...)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens hebt aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië verlaten te hebben omdat uw zoon B(...) drie maanden na de geboorte hoge koorst kreeg en als gevolg daarvan ernstige gezondheidsproblemen heeft, waardoor hij niet zelfstandig kan functioneren (zie gehoorverslag CGVS p. 2-3).

Voorts verklaarde u dat uw zoon onvoldoende werd behandeld in Servië omwille van zijn etnische origine (CGVS p. 5). Gevraagd waar de artsen in Servië dan precies te kort schoten in de behandeling van uw zoon, antwoordde u dat bepaalde testen niet werden gedaan en dat uw zoon ook de nodige fysiotherapie ontbeerde (CGVS p. 5-6). Tevens zouden de artsen in Servië verkeerdelijk hebben vastgesteld dat uw zoon aan epilepsie lijdt en hem hiervoor medicatie hebben voorgeschreven (CGVS p. 4 en 6).

Niet alleen kon u niet preciseren welke testen niet werden uitgevoerd, uit uw verklaringen blijkt ook dat de artsen in Belgrado u vertelden dat ze niet meer voor uw zoon konden doen omdat ze niet over de nodige middelen beschikten. Wel waren ze bereid om uw zoon voor verdere medische onderzoeken door te verwijzen naar het militaire ziekenhuis, maar uit geldgebrek ging u er niet heen (CGVS p. 6-7). U stuurde uw zoon evenmin naar de fysiotherapie omdat het te duur en te ver was (CGVS p. 6).

Wat betreft uw stelling als zouden de artsen in Servië een verkeerde diagnose hebben gesteld, moet worden vastgesteld dat u deze bewering geenszins aannemelijk kunt maken. U stelde dat de artsen in

Servië hadden vastgesteld dat uw zoon epilepsie heeft, een diagnose die volgens u door de artsen die u hier in België raadpleegde, werd weerlegd. Ook de medicatie die hij in Servië kreeg, mocht hij niet langer innemen (CGVS p. 6). Uit het door u neergelegde medisch attest uit België (opgesteld door dr. A. Vercruyssen, d.d. 3 maart 2010) blijkt evenwel dat ook deze arts (nog) geen definitief uitsluitsel kon geven over de precieze oorzaak van de gezondheidsproblemen van uw zoon. Er is sprake van "belangrijke mentale retardatie, waarschijnlijk secundair aan vroegere encephalitis en/of epileptische problematiek".

Uw bewering dat de Servische artsen en medische instellingen uw zoon medische hulp zouden hebben onthouden, dan wel intentioneel een verkeerde diagnose zouden hebben gesteld omwille van etnische motieven, wordt aldus niet gestaafd door de objectieve gegevens aanwezig in uw administratieve dossier.

Uit de verklaringen die u hierover aflegde en uit de door u neergelegde medische attesten blijkt voorts dat u voor de medische problemen van u zoon wel degelijk bij verschillende artsen terecht kon en dat uw zoon meermaals medische onderzoeken onderging en medicatie kreeg voorgeschreven. Bovendien werd uw zoon, indien nodig, doorverwezen voor verdere onderzoeken/behandelingen en werd zijn medische toestand nauwgezet opgevolgd: er werden vervolgfafspraken vastgelegd en u ging, tot voor uw komst naar België, regelmatig met hem op controle naar het ziekenhuis van Niš (CGVS p. 4 en 7). Voorts kreeg u van de Servische overheid een bijdrage voor de verzorging van uw zoon (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en kopie beslissing tot het toekennen van een verhoogde sociale bijdrage in administratieve dossier). U stelde expliciet dat alle artsen in Servië u vertelden dat ze niet meer voor uw zoon konden doen omdat ze niet over de nodige middelen beschikten (CGVS p. 8).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt aldus niet dat de door u aangehaalde medische problemen van uw zoon, die u staaft met meerdere medische attesten, enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Aangaande uw verklaringen dat u uw zoon in Servië niet altijd kon laten behandelen wegens een gebrek aan financiële middelen (CGVS p. 3-7), dient opgemerkt te worden dat de aangehaalde feiten problemen van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin houden deze problemen verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Er dient ten slotte onderstreept te worden dat u uitdrukkelijk aangaf dat u en uw familie behalve deze medische en socio-economische problemen geen andere problemen hadden in Servië, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS p. 8).

U stelde expliciet bij een eventuele terugkeer naar Servië geen enkele andere vrees te koesteren dan de vrees voor het lijden die de precaire gezondheidstoestand van uw zoon met zich mee zou brengen (CGVS p. 8).

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovengaande bevindingen. De paspoorten en geboorteaktes van u en uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Aan uw vroegere tewerkstelling bij de firma "Graffleks" en het feit dat u als werkzoekende stond ingeschreven bij het nationale arbeidsbureau, wordt evenmin getwijfeld. De Servische, Kosovaarse, Macedonische en Belgische medische attesten waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie bevatten enkel gegevens betreffende de medische toestand van uw zoon, dewelke evenmin in twijfel wordt getrokken. Deze attesten werpen evenwel geen ander licht op de bovenstaande bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw zoon medische hulp werd ontzegd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift (z.d.) dat er in Servië onvoldoende medische expertise voorhanden is en is van oordeel dat de behandeling van mentaal gehandicapten aldaar mensonterend is.

Verzoekster verwijst naar het verslag "Torment not treatment: Serbia's segregation and abuse of children and adults with disabilities" van 14 november 2007 van de niet gouvernementele organisatie "Mental Disability Rights International" waaruit volgens haar blijkt dat de behandeling in Servië van mentaal gehandicapten in strijd is met de meest fundamentele mensenrechten.

Volgens haar worden volgende schrijnende toestanden vastgesteld in voormeld rapport: het vastbinden van de patiënten aan rolstoel, bed of bank, vernederende en levensgevaarlijke leefomstandigheden en gebrek aan medische zorg, verwaarlozing van kinderen, geen behandeling of rehabilitatie.

Zij roept een schending in van de artikelen 2 (onkunde om medische zorgen te verstrekken in psychiatrische instellingen, brengt het leven van de patiënten in gevaar), artikel 3 (wijdverspreid gebruik om patiënten in hun fysieke vrijheid te beperken door vastbinden of opsluiten) en artikel 5 EVRM (geen wettelijke mogelijkheid om de psychiatrische instelling te verlaten).

Zij laat gelden dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat haar zoon B. een reëel risico loopt op ernstige schade.

Volgens verzoekster gaat de commissaris-generaal overigens voorbij aan de essentie van het probleem door te stellen dat de oorzaken van de problemen louter socio-economisch van aard zijn, wat volgens verzoekster niet betekent dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt in wezen hulp en bescherming te vragen voor haarzelf en haar zoon opdat ze beiden een menswaardig leven zouden kunnen leiden.

Dienvolgens vraagt zij dat de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

2.3. De Raad heeft begrip voor de medische problemen die verzoekster beschrijft.

De Raad moet evenwel vaststellen dat deze problemen evenwel geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoekster vermelde redenen om samen met haar zoon haar land te verlaten, zijnde onvoldoende medische expertise aldaar voor een ernstige aandoening en een gebrek aan financiële middelen in hoofde van haar gezin -zij en haar man zijn werkloos-, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Zoals de bestreden beslissing stelt, en zoals verzoekster trouwens ook stelt, is er in casu geen sprake van discriminatie omwille van etnie. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar zoon door verschillende artsen regelmatig werd behandeld met inzet van de middelen die ze hadden (zie verhoorverslag van 6 mei 2010, p. 4, 5 en 6) maar een gunstige evolutie uitbleef, mede door een gebrek aan financiële middelen (zie p. 7) waardoor verzoekster haar zoon niet altijd kon laten behandelen.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat verzoekster op de vraag of zij ooit klacht heeft ingediend tegen de behandelende artsen, ontkennend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 6).

Ook dient te worden onderstreept dat verzoekster aangaf dat zij en haar gezin behalve de medische en socio-economische problemen, geen andere problemen hadden in Servië, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (zie het verhoorverslag, p. 8) en vermeldde bij een eventuele terugkeer naar Servië, geen andere vrees te koesteren dan het vooruitzicht op problemen die de precare gezondheidstoestand van haar kind teweeg zou brengen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de motieven van de commissaris-generaal niet weerlegt, maar enkel verwijst naar algemene informatie omtrent de behandeling van psychisch zieken in Servië.

Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat -de zoon van- verzoekster in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De door verzoekster aangehaalde problemen vallen derhalve niet onder het toepassingsgebied van voormeld Verdrag van 28 juli 1951.

Wat betreft de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op artikel 48/4, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt **en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van voormelde wet** en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als bepaald in paragraaf 2.

Bij het verhoor van verzoekster op 6 mei 2010 op het Commissariaat-generaal werd nergens melding gemaakt van de onmogelijkheid beroep te kunnen doen op artikel 9ter van voormelde wet van 15 december 1980. Wel maakte de advocaat van verzoekster tijdens dit verhoor melding van het feit dat *“het duidelijk de bedoeling is dat er een medische regularisatie komt”* (zie het verhoorblad, p. 9).

In het verzoekschrift (z.d.) wordt nergens gewag gemaakt dat de zoon van verzoekster geen beroep kan doen op artikel 9ter van voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 van voormelde wet, kan derhalve niet worden toegekend.

Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 2, artikel 3 en artikel 5 EVRM, merkt de Raad op dat deze niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 12 maart 2008, nr.180 930).

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE